

Пламен Вукадинов

АДРЕНАЛИНЪТ Е МОЯТА СТИХИЯ

Истински истории от Голямото синьо

София, 2017

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Пламен Вукадинов, автор, 2017

© Издателство „Изток-Запад“, 2017

ISBN 978-619-01-0152-9

Пламен Вукадинов

Адреналинът е моята стихия

Истински истории от Голямото синьо

Съдържание

Предговор	7
Апнея между живота и смъртта	9
Как се влюбих в морето	12
Пет часа в жестока буря между Созопол и Поморие.....	16
Ще видя ли някога момчето, което спасих на Бутамята?	22
Тюленът в пещерата на Лимнос.....	26
Лесбос – първото ми голямо меру извадих 20 часа след изстрела	31
История със златен пръстен и 2 гигантски сома	42
2400 секунди с мисълта, че синът ми се е удавил.....	46
Едвам се измъкнах от бурно море с малкия на врата	51
17 дни с Калоян.....	54
Заради лош възел щяхме да загубим цяла лодка	71
Попче ме ухапа под мишницата	76
Авария със скутер на Скопелос заради плажа Мамма Миа.....	77
Със сина ми спасихме две жени от мъртво вълнение, но трябваше ли той да рискува?	83
Лаврак на стрелата на изгубен харпун във Фетие, Турция.....	87
Лисугер и турски браконieri водолази на Гьокчеада.....	96
Как ме удари електрически скат.....	103
Къде потъна Пепи Рапана?.....	106

Две случки, при които можеше и да не изплувам.....	110
Измамника с харпуна барабанлия с 6 стрели	113
Нощно гмуркане на минус 10 градуса за Никулден	117
Глупост или мъжка дума? Да търся дете на дъното на язовир	122
Нощни срещи с полицайка край язовир Казичене	125
Опасно оплетен и без нож само на метър от повърхността	133
Нощем в язовир – най-голямата глупост, но и най-якият адреналин!.....	136
Робинзон на Бали, но не с Петкан, а с харем жени	138
В синевата с акули – падна още една мечта!.....	140
Занзибар – фатално привличане	150
Туземците откраднаха главата на 52-килограмовия ми групер	152
Доказах на камериерка, че не съм гей	156
В опасна близост с Христан	158
Как върхът на стрелата на Цецо се оказа в корема на моята риба.....	163
Как се наложи да изоставя огромно меру със стрела в тялото	165
Смях на плажа с недоверчивия Кири Зарган	172
Едри риби на ръце в река Канина.....	175
Лимнос II – в пещерата, очи в очи с г-н Тюленски.....	177
Как чистихме костенурка на Лимнос, а певицата Кали ни размаза на „Генерал“	183
Руски диви прасета гмуркат като харпунджии, видра ми сяда в скута.....	186
Забравиха ме с лодката на нечовешко течение в океана.....	188

Предговор

Отдавна исках да напиша тези истории. Някои от тях са толкова вълнуващи и страшни, че още настройвам при мисълта, че съм ги преживял.

Отначало се колебаех дали да ги публикувам, не знаех дали ще допаднат на публиката. Но журналистът Светослав Терзиев ми помогна да се преборя със съмненията. Пусна част от разказите в един ежедневник и читателите ги посрещнаха с голям интерес. Това ме мотивира да продължа да пиша и да събера историите си в книга.

Всичко, написано тук, е истина; всичко е отражение на моята същност. Надявам се да успея да ви предам емоциите си, за да усетите поне част от нещата, които съм изживял – и да ви накарам да погледнете с други очи чудото, наречено море, и неговите обитатели.

Благодаря на Светослав Терзиев за настойчивостта и увереността, която ми даде; на Слави Ангелов (гл. редактор на в. „168 часа“) за безрезервната помощ, която ми оказа; на сина ми Калоян за безсънните нощи пред пишещата машина; на Пепи Тафров, който прие каузата ми като своя.

Аннея между живота и смъртта

Гледах да не се поддавам на паниката, но знаех, че ми остават броени секунди живот. Затова мислех за жената и децата. Мислех за тях и съжалявах горчиво, че няма да ги видя повече.

Бях заклещен в цепнатината на една подводна скала на 3 или 4 метра под повърхността на морето. Мушнах се в тясно пространство, за да стрелям по една риба врана, но така се заклиних, че ни напред, ни назад. Лежах в мрака, а въздухът в дробовете ми свършваше.

Остров Тасос. 30 минути по-рано бях на югоизточния бряг недалеч от манастира. Беше април, слънчево и топло. Водата – 18–20 градуса. Влязох да се гмуркам, като се придвижвах бавно на север. Слизях на 12–15 метра дълбочина, дебнех рибки и се радвах на околните красоти. А после се озовах на това приятно място – чист пясък, заобиколен от големи скали с цепнатини.

Хвърлих 130-сантиметровия харпун на дъното и с по-късия се насочих към една от скалните пролуки. Обожавам този вид риболов. Осветих дупката с фенера и видях враната, беше около килограм. Лежеше на един камък на 3 метра от мен, но ако исках да я ударя с харпуна, трябваше да се набутам в отвора.

Казах си: „Ще се заклещя. Няма да рискувам.“ Отдръпнах се с нежелание, направих едно кръгче наоколо и пак се върнах. Светнах вътре. Рибата си беше там и не помръдваше. Гледах я няколко секунди. После си повторих: „Ще се заклещя.“

Повъртях се още малко, но в крайна сметка се върнах отново при дупката. Осветих за пореден път враната и тя се шмугна навътре, а аз, като упоен идиот, се втурнах след нея. В лявата си ръка държах фенер, в дясната – 60-сантиметровия харпун. Стрелях. Стрелата чукна съвсем леко рибата и тя влезе още по-навътре, а аз осъзнах, че съм се заклешил.

Първоначално не се притесних, бях сигурен, че ще се измъкна. Опитах да се избутам назад с ръце, но нямаше място дори да ги сгъна. Тогава заритах инстинктивно с крака.

Нищо! Опитах пак, а после ме обзе паника. Знаех, че кислородът ми ще свърши след броени секунди. Спрях да ритам. Помъчих се да се успокоя и да помисля трезво, но въпреки това бях убеден, че животът ми изтича.

Сетих се за любимите си хора. За жена ми. За децата. Как щях да ги оставя сами?!

Мобилизирах волята си и направих последен опит да се измъкна.

Не знам как, но успях да промуша дясната си ръка под тялото. Забих пръсти в едрия пясък и напънах с всички сили, но не помръднах. Вече се бях предал, когато получих необясним прилив на енергия.

Напънах отново и усетих две изпуквания, едното беше около кръста ми, а другото в лакътя на дясната ръка. А после разбрах, че съм свободен. Свободен!

Не можех да повярвам. Изплувах като в просъница... Видях слънцето, водата и скалите покрай мен. Затворих очи и постоях така. Мислех и се съвземах от шока.

Допреди минута бях сигурен, че с мен е свършено. А сега... сега отворих очи и разбрах, че ще живея. Невероятно! Бях жив и щях да видя отново любимите си хора!

Взех харпуните и заплувах към брега. Беше към 16:00 часа.

През този ден не се гмурках повече.

Вечерта поговорихме с приятели за случката, после си легнах. На сутринта започнах да обличам пак неопрена. Отне ми доста време, защото дясната ми ръка беше като саката – почти

не можех да си служа с нея. Когато стигнах до баластния колан (беше от брезент и нямаше никаква разтегливост), видях, че ножът ми липсва. На колана висеше само половината кания. Ножът беше модел „Соугар“, френски, много здрав. Канията му – от лята пластмаса – също много здрава. И все пак се беше строшила на две, докато съм се борил да изляза от цепнатината...

После си купих същата кания. Опитах да я счупя с две ръце, разни познати също опитаха, но никой не успя. Дясната ръка ме боля в лакътя близо година, но накрая се оправи. А аз си направих съответните изводи и реших да съм по-разумен.

Бях се спасил като по чудо от смъртта и знаех, че това няма да се повтори. Само че се заблуждавах...

